

מרובה פרק שביעי בבא קמא

ע"א.

עין משפט
נר מצוה

קבא א מ"י פ"ז מהל'
מעילה הלכה ב':
קבב ב מ"י פ"ז מהל'
גניבה הלכה י טור
ח"מ סימן ע"א:
קבג ג מ"י פ"ז מהל'
קבד ד ה"ו מ"י פ"ז מהל'
הלכה טו ועין
במ"מ:
קבה ה מ"י פ"ז מהל'
שכירות הלכה ח
סנוג עשין פט טו"ע ח"מ
סימן ע"א פ"ק ב':
קבו ט מ"י פ"א מהל'
מכירה הלכה יח
סנוג עשין פט טו"ע ח"מ
סימן קל"ה פ"ק ט וסימן
ע"א פ"ק ב' וסימן ע"א
פ"ק ב':

מוסף רש"י

אין שלוח לדבר
עבירה. אין שלוח חטון
לדבר עבירה שיתחייב
שולח, אלא הכי הוא
כעשה מאליה (קדושין
כ"ב). מה מכירה דלא
אפשר דלאו על ידי
אחר, אינה מתחייבת
אלא על ידי אחר, הגנב
מוכר והנוקט לוקח (שם
כ"ג). אי אפשר אלא על
ידי אחר, שהלוקח לוקח
ממנו (כתובות כ"ג). היה
מושכו ויוצא, גנוג
במה נכנסו בעלים קלא,
ומת, השור, ברשות
הבעלים פטור. הגנב
משלם כלום, דלא קני
להחייב באונסין (כתובות
ל"א). שהקרקע נקנית
בכסף בשטר ובחזקה.
דעל ופרץ וגדר כל
שוא, ובמסכת קדושין
(כ"ג) ילפניו להו (ב"מ ע"ט).
בן שכירות. קס"ד שכן
בהמה וכלי (שם).

והק"ף. מכר באמנה ואשראי ולא קיבל דמים: גנב ופרע
בהק"ף. שהק"ף חזירו פרקמטיא באשראי ופרע לו בהמה וז'
בתנ"י (ב) וטנחו ומכרו חוץ מרשום. כשהוא מרשום ונעשה
עליו גנב (לר"ב יהודה) וקנאו: או שגנב חוץ מרשום. קנאו במשיכה

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

גנב והקדיש גנב והק"ף גנב והחליף גנב ונתן
במתנה גנב ופרע (א) חובו גנב ופרע בהק"ף
גנב ושלח סבלונות בבית חמיו משלם
תשלומי ארבעה וחמשה מאי קמ"ל אשמעינן
רישא גנב ונתן לאחר וטבח דיש שלוח
לדבר עבירה אע"ג דבכל התורה כולה
(א) אין שלוח לדבר עבירה (הכא יש שלוח
לדבר עבירה מאי מעמא וטבח) (ומכרו (מה
מכירה דלא אפשר דלאו על ידי אחר אף
טביחה ע"י אחר מחייב ואשמעינן סיפא
גנב והקדיש (מה לי מכרו להדיוט מה לי
מכרו לשמים: **בתנ"י** גנב ברשות הבעלים
וטבח ומכר חוץ מרשותם או שגנב חוץ
מרשותם וטבח ומכר ברשותם או שגנב
וטבח ומכר חוץ מרשותם משלם תשלומי
ארבעה וחמשה (אבל גנב וטבח ומכר
ברשותם פטור (ה"ה היה מושכו ויוצא ומת
ברשות הבעלים פטור הגביהו או הוציאו
מרשות בעלים ומת חייב ונתנו לבכורות
בנו או לבעל חוב לשומר חנם לשואל לנושא
שכר ולשוכר והיה מושכו ומת ברשות
הבעלים פטור הגביהו או שהוציאו מרשות
הבעלים ומת חייב: **גמ'** בעי אמימר תיקנו

מיד ונעשה גנב עליו אכל גנב וטבח
ומכר ברשותו פטור דלא נעשה עליו
גנב: ה"ה. גנב מושכו ויוצא פטור
(מכלום: הגביהו) אפי' ברשות בעלים
שהרי הגביהו קונה בכל מקום במסכת
קדושין (דף כה:). נסנו. צעליו
לכורות בנו לכהן צה' סלעים של
פדיון הבן. ל"א נתנו גנב לבכורות
בנו ונתנו לו שם במקום שגנבו לשומר
חנם ולשואל: ה"ה מושכו. הכהן
או צעל חוב או השומר ומת ברשות
בעלים: פטור. הגנב הגנב מכלום.
ולשון אחריתא עיקר. האי חייב אגנב
קאי דמחייב גנב צקנין שלוחיו דאי
בנותנו צעליו מאי חייב כהי דשאל
מאי למימר חייב באונסין אלא שאר
שומרים מי חייב בהמה כדרכה ועוד
לגבי כהן וצעל חוב מאי חייב פטור
איכא הפסד ולא הפסד מבני ליה:
גמ' פיקנו משיכה בשומרים. שלא
יתחייב שומר בשמירה עד שימסוך:
מאי לאו. היה מושכו שומר ומת
חייב גנב צמשיכת שומר: לא
גנב. והכי קאמר נתן צעל
הצית לבכורות בנו כו' וצא גנב
לגנוג משם היה מושכו ויוצא כו':
שכירות

הגהות הב"ח

(א) גמ' ופרע בחובו:
(ב) רש"י ד"ה וטבח ומכר:
חוץ מרשום וקדושין וכו' וכו':
חוץ מרשום: (א) ה"ה:
ד"ה גנב וכו' מפני
וקאמר גנב וטבח וכו':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תיקנו וכו' כמו
בתנ"י לבין ב"ה הוה.
לענין נראה דה"ל כסוף
הדיבור הוא והוא לא
לקולא לא אולען במר קנין
דכנו ויחייב מהמחיר שם
גבי צלן דלר"י דמעות
קונות ד"ה נתן לספר מלל
אף דמדרשן לא קני ה"י
הכא א"ה מה"ל ל"ק אף
דמדרשן קני מ"ל לא יחא
מומר לבקע ב'ו:

רבינו חננאל

תנו רבנן גנב ונתן לאחר
וטבח או נתן לאחר ומכר,
חייב. שפע מינה דיש
שלוח פ"י שתיים המשיכה
לעשות דבר עבירה כאלו
הוא עשה העבירה מה
שאנו בכל התורה כולה
בהדיא. קמא לן אין
שלוח לדבר עבירה. גנב
והקדיש חייב. שמע מינה
מה לי מכרו להדיוט מה
לי מכרו לשמים. גנב
והק"ף. פ"י מכר בהקפה
בגון אשראי, גנב והחליפו
באחר עם חבירו ונתנו
במתנה, גנב ופרע בחובו
גנב ופרע בהקפה פ"י מה
שהיה חנוני מקיפו, גנב
ושלחו סבילונות לבית
חמיו אלו כולן מכירה
חשובין וחייב לשלם ד'
וה'. בתנ"י. היה מושכו
ויוצא ומת ברשות
הבעלים פטור. הגביהו או
שהוציאו מרשות הבעלים
חייב. בעי אמימר תיקנו
משיכה בשומרין או לא.
ופשט ליה ממתניתין דתנן
נתנו לבכורות בנו או לבעל
חובו לשומר חנם או
לשואל ולנושא שכר
ולשוכר. היה מושכו ויוצא
ומת ברשות בעלים פטור.
שמע מינה תיקנו משיכה
בשומרין. שמע מינה.
איתמר גמי אמר ר' אלעזר
בדרך שתיקנו משיכה
בלקוחות כך תיקנו
משיכה בשומרין. תניא
גמי הכי בדרך שתיקנו
משיכה בלקוחות כך
תיקנו משיכה בשומרין.
וכשם שהקרקע נקנית
בכסף ובשטר ובחזקה, כך
שכירות נקנית וכו'.

אב"י גנב וטבח ומכר ברשותו
פטור. צעלן הגביהו עסקין
דבהגביהו הו' קני וחייב כלתקמן:
א"י שהוציאו מרשות בעלים ב"י.
צריש אלו נערות (בכורות דף
ל"א ושם (ג) פליגי רב אחא ורבינא חד
אמר שהוציאו לסמטא אכל לרה"ר לא
קני ודייק מסיפא הוציאו דומיא
דהגביהו דלמי לרשותיה ואידך אמר
אפילו הוציאו לרה"ר קנה ודייק
מרישא דרשות חייב אפי' הוציאו
הא חוץ לרשות חייב אפי' הוציאו
לרה"ר ונראה דההוא פליג אב"י ורבא
דאמרי בהמוכר את הספינה (ב"ב דף
פ"ד) משיכה קונה בסמטא אכל לא
צריח ואין נראה לחלק כלל בין קניית
גנב שאין אלא להחמיצו באונסין

ולאחר קניות מדדרישין לעיל (דף סה). גבי גנב אין לי אלא ידו גנו חזירו וקרפיו מנין משמע דלא מחייב אלא במקום שראוי לקנות כי היכי דלדרישין גטיין (דף ע"א). ונתן צידה ונראה דהלכה כצ"י ורבא מדמיימי מילתייהו בהמוכר [את] הספינה (שם) משמע שם עיקר ולא שייך כאן כל היכא דפליגי רב אחא ורבינא הלכה כרבינא לקולא:

נתנו לבכורות בנו או אב"ח. אותו לשון שפירש בקונטרס דלצעלים קאי רחוק מאד חדא שזריך לפרש לאותו לשון שמת בפשיעה ולא כי אורחיה ועוד דלשון חיוז ופטור לא שייך לבכורות בנו וצ"ח וזריך לדחות דמשום אחריתא נקט חיוז ופטור ועוד דבמספתא (פ"י) קמני הגביהו או נתנו לבכורות בנו משמע דלגנב קאי דאי אצבעים מה צריך הגביהו והא דיידיה הוא ועוד דלר"ה דמיימי ממנתי' בגמרא אצבעא דתקנו משיכה בשומרים אי אפשר ליישבה להאי לישנא לפי מה שמפרש בגמ' ול"א שפירש בקונטרס נתנו הגנב לבכורות בנו הוא עיקר דמתחייב הגנב במשיכה הני וכו' ומאמי' מחייב במשיכה והא אין שלוח לדבר עבירה וי"ל דהגבה לא ידעי דלמי לידעי באיסורא אלא סבורין שהיה שלו וצין ליישנא דמפרש צ"ק צדנא מליעא (דף י' ושם) טעמא דאין שלוח לדבר עבירה מהם דשלוח צר חיוזיה הוא ודברי התלמוד דברי מי שזומעין וצין ליישנא דאי צעיד אי צעיד דאי שייך לכהן דהא אין יודע שהשלוח יעבור אכל כאן יודע הוא שיקח מאחר שהוא סבור שהוא שלו ולעיל (ע"א) גבי גנב וטבח צדנא דמוקי להו בטובא על ידי אחר ופריך וכי היכן מצינו שזה חוטא וזה מתחייב הו' מצי למימר דסבור שהוא שלו אכל משני שפיר והאמת אכל ק"ק היכי יליף מה מכירה ע"י אחר אף טביחה כו' דלמא דוקא כשסבור שהוא שלו כיון דליכא ימור: [ועין מוס' קדושין מז: ד"ה אמאי]: **תיקנו משיכה בשומרין או לא**. הא לא מצעי ליה אי משעת משיכה [או משעת מלאכה] מתחייבים כל חד וחד דמיימי שומר חנם בפשיעה ושומר שכן בגביה וואצידה ושאל באונסין דפשיטא דמשעת משיכה מתחייבים דאם לא כן מאימתי דבהשואל (ב"מ דף ל"א ושם) תנן אס אמר לו השואל שלח ושלחה ומתה חייב וצממא אמר פרה במשיכה ובשמעתין דשואל קורדוס (שם כ"ג) אמר אי לאונסין מ"ש פרה משעת שאלה אלא אורי' דמבצעי ליה צשואל וסוכר אי מצי משאיל ומשכיר למיחדר ביה אפי' שכן עד שיתחיל במלאכה או לא דליכא למי' גבי שואל קורדוס מחזירי ביקע בו קנאו לא ביקע בו לא קנאו ומצי משאיל הדת ביה וכן צביק עד שיעשה את המלאכה ופשט ליה ממנתיהו ונתנו לבכורות בנו דקמני הגביהו או שהוציאו מרשות בעלים ומת חייב מאי לאו שומר ומדמחייב גנב אמשיכת שומר ש"מ דמשיכה גמורה הוא שאין יכול לחזור בו שאם היה יכול לחזור בו לא היה מתחייב במשיכתו ומשני לא גנב שהיה גנב מושכה מצית שומרים ותנא גנב שגנבו מצית שומרים ומיירי שלא נתן לבכורות בנו ולצעל חובו לגמרי דא"כ הו' צעלים ולא שומר אלא אפומיקי צעלמא עשה להם שאם לא יפרע עד יום פלוני שהיא קנוי להם ורב הונא דאמר בפרק השואל דלא ציפק בו מצי משאיל הדת ביה הו' דמי הכי ולא חייש לפירכא דבשמון מה לי גנב מרשות שומר מה לי גנב מרשות בעלים ובהאיש מקדש (קדושין דף מ"ז ושם) איכא תנא כרז הונא דאפי' צמלוה יכול לחזור כל זמן שלא הוציאו כ"ש שאיליה וג' מחלוקות דבדר דלרז הונא לא תקנו משיכה בשומר ולר"א תקנו דקאמר התם (א) ופליגא דר"א ולר"י אלעזר גמי מדאורייתא יכול לחזור אלא שחכמים תקנו דלא מצי הדת ביה משעת משיכה ועוד קאמר התם ופליגא אדרי' אמי דאמר ר' אמי המשאיל קורדוס של הקדש לחזירו מעל וחיזירו מותר לבקע בו לכתחילה משמע דקדש דקנה מדאורייתא דאי מדרבנן ומעל משום דמרבנן אין יכול לחזור * כמו נתנה לצלן בפרק הזהב (ב"מ דף מ"ז ושם) א"כ הו' חומרא דלמי לדי קולא דחזירו מותר לבקע בו לכתחילה: שהטמין